

השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה פרטית' פון מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

פרשת שבת הגדול - פסח תשפ"ד ♦ עלון מס': 137

די וועכענטליכע השגחה

א שפרינג - הונדערט שטאק אויפאיינמאל

וואס וועט א געטרייער טאטע זאגן פאר זיין דריי יעריגע קינד ווען ער בעט אים אז ער זאל לערנען מיט אים גמרא?
"פאואליע, מיין קינד! עס גייט נישט אזוי! מען קען נישט אנהייבן ביי די גמרא. ערשט דארף מען קענען ליינען די אותיות, די נקודות, די עברי. ווען מען קען שוין דאס, הייבט מען אן צו לערנען חומש, משניות און נאך נאך דעם קען מען לערנען גמרא."

פון קליינבוים אן וויסן מיר אז אלעס אויף דער וועלט האט א סדר. די וועלט איז געבויט פון טרעפ. מען הייבט אן אונטן און מען רוקט זיך נאך א שטאק און נאך א שטאק, ביז ווען מען קומט אן צום שפיץ.

אז איינער וועט אייך זאגן אז ער האט געשפרינגען הונדערט שטאק אויפאיינמאל - וועט איר אים אנקוקן מאדע, ווי ער רעדט נישט צו די זאך. אבער דאס איז ווען מען רעדט א גאנץ יאר. ווען עס רעדט זיך פון פסח ביינאכט איז אלעס אנדערש - ווייל פסח שפרינגט מען שטאקן און ווי דער הייליגער אר"י הקי' איז מגלה [פרי עץ חיים שער כא] אז דער נאמען 'פסח' סימבאליזירט דער געדאנק וואס די יום טוב שטעלט פאר מיט זיך און דאס איז שפרינגעריי - אזוי ווי 'פסח' טייטש שפרינגען איז עס געווען במציאות, אז פסח געבט מען אזא שפרינג, אז מען שפרינגט איבער אלעס, אויך גאנצע הונדערט שטאק.

פאר יציאת מצרים איז כלל ישראל געווען בשפל המצב. די תורה'ק איז מעיד אויפדעם. די תורה הקי' שרייבט אויפ'ן כלל ישראל 'זאת ערום ועריה' אז כלל ישראל איז געווען ליידיג פון מצוות, אבער אין איין מינוט זענען זיי דערהויבן געווארן צו אזא הויכקייט און דאס איז געשען פון א שפרינג, ווייל פסח שפרינגט מען.

און די שפרינג געשעט יעדער יאר.

עס מאכט זיך אסאך מאל אז א איד איז אזוי געפאלן ביי זיך, ער שפירט ביי זיך ווי דאס איז עס, ער קען זיך מער נישט אויפהייבן פון אזא צושטאנד, ער וועט שוין קיינמאל מער נישט ארויסקריכן פון זיין זומפ, ער האט נישט די כוחות, דארף ער וויסן אז עס איז אויך א גאנץ יאר נישט אמת, אז מען קען אייביג ארויסקריכן אבער נאך מער איז עס אין פסח, ווייל אין פסח קומט דער רבושיע צו יעדן איד און געבט אים א האנט און זאגט אים: שפרינג! איך האלט דיר אן!

אלעס וואס די דארפט טון איז מאכן א קליינע טריט. בשם דער סאטמאר רב הרה"ק רבי יואל זאגט מען נאך א משל אז א איד האט געזאגט פאר זיין חבר ער זאל קומען צו אים אין שטוב. "וואו וואוינסטו?" האט דער איד אים געפרעגט.

"אויפ'ן הונדערסטן שטאק".

דער איד האט געוואלט פארשטיין וויאזוי גייט ער ארויפגיין אזויפיל שטאקן. "איין זעכציג סעקונדעס גייסטו עס ארויף".

דער איד געווארן פארוואונדערט. וויאזוי גייט מען ארויף הונדערט שטאק אין זעכציג סעקונדעס?
"געבסט א קנעפל אן עליוועטער...".

יעצט האט דער איד פארשטאנען. ער פאדערט נישט פון אים ארויפצוגיין הונדערט שטאק אין אזא קורצע צייט. אלעס וואס ער פאדערט פון אים איז צוגעבן א קוועטש מיט'ן קנעפל. האט דער סאטמאר רב אויסגעפירט אז די זעלבע איז דא אויך. דער רבושיע פאדערט נישט פון אונז צו מאכן אזא דראסטישע זאך. ער ווייסט אז מיר האבן נישט די כוחות דערצו. אלעס וואס ער פאדערט איז אז מיר זאלן געבן א קוועטש מיט'ן קנעפל און ביז זעכציג סעקונדעס זענען מיר אויבן. אבער די קוועטש דארפן מיר געבן!

מיר וועלן עס געבן און אזוי ארום זוכה זיין צו מאכן א גרויסע שפרינג מיט'ן הילף פון הקב"ה.

זאל מען זוכה זיין צו א פסח כשר ושמח. פינחס שפר

דברים שבלב

אויסצויגן פון די שיעורים אין 'שער הבטחון' פון ספר חובת הלבבות

ר' איד! איך האב זיך אזוי משתדל געווען פאר אייך! אבער...

איינס פון די אייגענע וואונדערליכע וואס ליגן אויפ'ן צונג פון יעדן איד איז דער אויסדרוק פון 'אם ירצה השם'. דורכאויס די טאג וועט א איד מערערע מאל זאגן דער זאך. ווען מען איז זיך מעמיק זיין אין דער אויסדרוק וועט מען אנטדעקן אז עס ליגט אין איר א שטארקע טיפקייט.

עס מיינט אז דער איד וואס דרוקט זיך אזוי אויס לייגט אן זיין ווינטש אויפ'ן גרויסן טאטן אין הימל. ער זאגט אז די און די זאך וואס ער וויל אויספירן וועט נאר ווערן אז דער רבושיע וועט וועלן.

דער אויסדרוק נוצט ער סיי ווען ער דארף אויספירן עפעס פאר זיינע וועלט און אויך ווען ער וויל אויספירן עפעס פאר א צווייטן. א איד איז גוט, אז א צווייטער וועט אים בעטן ער זאל אים טון א טובה, וועט ער עס וועלן טון פאר יענעם, אבער די אויסגאנג איז קיינמאל נישט אין זיינע הענט. עס קען זיין אז די פעולה וועט מצליח זיין און עס קען פונקט אזוי זיין אז די פעולה וועט נישט מצליח זיין, ווייל די החלטה צי עס זאל מצליח זיין צי נישט ליגט אין די הענט פון דעם רבושיע.

און גענוי די נקודה ווארצעלט דער רבי אייך ביי אונז. דער רבי וויל אז יעדער זאל געדענקען און וויסן אז מיר זענען נאר שלוחים פון הקב"ה, אז אלעס וועט זיך אין דעם רבושיע - איז עס א מיטלענע זאך אז דער מענטש זאל קוקן ריכטיג אויף א זאך און זיך אויסאידעלן אין זיין לעבן.

דער באטור פון א מענטש איז אז ווען ער טוט עפעס פאר א צווייטן קען ער צומאל שפירן ווי די קרעזט איז זיין קרעזט, אז ער האט געטון און די פעולה קען אים נאך ברענגען צו גאווה, אבער ווען ער לעבט מיט הקב"ה און ער ווייסט אז אלעס קומט פון אויבן וועט ער נישט אריינפאלן אין קיין גאווה און ווי דער רבי פירט אויס: **ואם ישלימהו על ידו, וישיהוה סיבה לטובת זולתו, יודה על זה.**

און דער געזאגט איז דאס א געוואלדיגער מהלך פאר א מענטש ווען עס קומט צו טון חסד פאר אנדערע. אנשטאט אז מען זאל זיך עסן די געזונט און זיך שפירן שלעכט ווען זאכן גייען נישט וויאזוי מען וויל - בלייבט דער מענטש גאנץ ביי זיך אין יעדן מצב.

דער רבי לייגט צו נאך א שטיקל: **וידוע את חברו שלא קיצר אחר שיטתו וישתדל בו בעצמו.** אז נאך דעם וואס דער איד האט זיך משתדל געווען זאל איר גיין זאגן פאר'ן חבר אז ער האט זיך משתדל געווען למענו נאר די השתדלות האט זיך נישט אויסגעארבעט. אויך דא ליגט א שטארקע נקודה. צומאל איז זיך א איד משתדל אויסצופירן יענעם רצון אבער עס גייט נישט, און ער שעמט זיך עס צו זאגן פאר'ן צווייטן. דער 'נישט' זאגן קען אמאל נאכשלעפן די ווייטאג מצד דעם צווייטן איד, אבער אז ער זאגט אים - האט ער נישט קיין פארדרוס אויף אים - ווייל ער האט דאך געטון וואס ער קען.

אויך דער געדאנק איז א שטארקער וועגווייזער וויאזוי א איד קען אנקומען צו א שלימות אין די נושא אז פון אלע זייטן זאל ער קענען אויספירן זיין מהלך מיט א שלימות און קענען ריכטיג העלפן די צווייטן סיי ווען עס איז באשערט אז ווען נישט.

(ארויסגענומען פון שיעור 141 אין שער הבטחון)

ניסיון שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

א טיפ פאר די מצוה

איך בין לעצטענס געווען ביי א חתונה. זייענדיג דארט האב איך געהערט ווי מיינער א ידיד זינגט דארט מיט א געשמאק. ער האט געהויבן דעם עולם אין די לופטן, די אטמאספער איז געווען זייער דערהויבן, עס איז געווען ממש א תענוג.

הערנדיג אז מיין חבר זינגט, האב איך געטראכט צו מיר אז עס איז נישט מער ווי נארמאל איך זאל צווייגן צו אים און אים באגריסן. איך האב געווארט אז עס זאל ווערן רואיגער און איך בין אריבער צו אים און אים באגריסט.

רעדנדיג מיט אים אזוי דעקט ער מיר אויף אז די היינטיגע זינגעריי איז נישט סתם א זינגעריי, עס איז עפעס מער. איך בין געווארן נייגעריג וואס ער מיינט מיט דעם, און ער דערציילט מיר אז די כלה איז א יתומה און ווען מען האט אים איינגעלאדנט צו זינגען ביי די חתונה, איז זיין ערשטע מחשבה געווען אז ער גייט נישט בעטן קיין געלט.

"מען רעדט פון א נדבה וואס איז ווערד א גוטע פאר טויזנט שקל אבער איך האב באשלאסן אז מיט דעם אלעם גיי איך נישט נעמען קיין געלט..."

די החלטה איז געווען ביי מיר זייער שטארק אבער א נאכט פריער - דינסטאג - האבן זיך אריינגעגבט ביי מיר ספיקות איבער מיין החלטה.

"מען זעט אסאך מאל זינגערס זינגען ביי די חתונה, מען מיינט אז עס איז א קלייניגקייט, אבער עס ליגט אונטערדעם אסאך הארואניע און איך האב אנגעהויבן איבערטראכטן מיין החלטה".

איך האב געטראכט צו מיר אז דאס איז דאך מיין פרנסה, עס איז נישט אנגענומען אויפצוגעבן אויף א זאך וואס איז דיין פרנסה.

די צדדים לכאן ולכאן זענען געווארן שטורמישער. יעדער זייט האט געצויגן צו זיין זייט און איך האב נישט געקענט באשליסן וואס איז דער אמת און וואס איז דער שקר. זעענדיג אז כ'קריך נישט ארויס האב איך מתפלל געווען צו הקב"ה ער זאל מיר פירן אויפ'ן ריכטיגן וועג.

די חתונה פון דינסטאג האט זיך געענדיגט. איך האב אנגעהויבן איינפאקן מיינע זאכן ווען דער בעל שמחה קומט צו מיר און מיר הייבן אן פארהאנדלען וועגן די געלט זאכן. איך גיי אין א זייט מיט דער מחותן. ער נעמט ארויס פון טאש און געט מיר די אפגעשמועסטע סומע, איך באדאנק זיך, איך וויל שוין גיין, אבער ער לאזט מיר נישט גיין.

"ידו האסט אזוי שייך משמח געווען, עס איז געווען פון גאנצן הארץ, איך וויל דיר געבן א טיפ".

ער האט אריינגעלייגט אין מיין האנט א טיפ. איך האב געמיינט אז עס איז קלייניגעלט. איבערצייילנדיג האב איך געזען אז מען רעדט פון א גוטע פאר טויזנט שקל, איך בין געווען שאקירט פון די סומע, אבער איינזענדיג האב איך שוין געהאט די תשובה פאר מארגן.

איך האב געזען אין איר א רמז פון הימל בנוגע די מארגנדיגע טאג.

כאפ אריין נאך א מצוה פאר די חתונה!

ברוך ה' אז איך האב זוכה געווען צו האבן א שטוב פון טעכטער. די וועלט זאגט אז גרויסע טעכטער זענען א ברכה אין שטוב א גאנץ יאר און בפרט ערב פסח, איך זאג אויך אזוי.

זיי זענען א ברכה אין שטוב און אויך אין די געגענט. די ארומיגע ווייסן אז אויב מען דארף עפעס קען מען זיי בעטן און אויב זיי האבן די מעגליכקייט - העלפן זיי ארויס.

איין טאג האב איך באקומען א טעלעפאן רוף פון א באקאנטער איך די געגענט. יענער האט געשילדערט אז ער דארף הילף און אז ער איז אנגעוויזן אויף איר און געבעטן צי איך קען אים העלפן.

איך האב אים געמוטיגט אז איך וועל זען וואס איך קען טון דערוועגן. איך האב ערשט געפרעגט איין טאכטער, אבער זי האט געהאלטן נאך א שווערע טאג ארבעט, זי האט נישט געקענט, האב איך זיך געוואנדן צו א צווייטע טאכטער.

די עלטערע טאכטער איז שוין א כלה, איך האב איר געבעטן צי זי קען גיין.

"כאפ אריין א מצוה פאר די חתונה". האב איך איר געזאגט.

זי האט עס אנגענומען און זיך געגרייט ארויסצוגיין פון שטוב. אנקומענדיג אהין האט זי גלייך געזען וואס עס גייט דארט פאר און וואס עס איז דער מצב אין שטוב און פארשטאנען וואס מען דארף טון, זי האט זיך ארויפגעשארצט די ארבעל און זיך גענומען צו די ארבעט.

זי האט אפגעארבעט אפאר שעה, ביז ווען די שטוב האט געגלאנצט. זי האט שוין געהאלטן ביים ענדיגן ווען מען האט געקלאפט אויפ'ן טיר, אלע קינדער זענען אקעגנגעלאפן די טיר, עס איז געווען דער גאסט פון אנטווערפן ווער עס איז געקומען דא אויף א באזוך.

מיין טאכטער האט געוואלט אוועקגיין, עס איז נישט געווען געשמאק אין זיין געגנווארט, אבער ער האט זיך גע'עקשנט', ער האט געוואלט וויסן ווער דער מיידל איז. דער גאסטגעבער האט אים דערציילט ווער זי איז און אז זי איז געקומען העלפן אין שטוב און אינאיינעם האט זי אים דערציילט אז זי איז א כלה און זי האט חתונה סיון צייט.

ווען דער איד האט געהערט פון וואס עס רעדט זיך און אז זי איז א כלה האט ער זיך אנגערופן אז ער וויל געבן פאר די כלה אויף די חתונה צען טויזנט דאלער.

מיין טאכטער האט דאס געהערט און אהיימקומענדיג האט זי עס איבערדערציילט, מיר האבן הנאה געהאט פון די גוט הארציגקייט אבער נישט געגלייבט אז עס מיינט עפעס.

עס איז געווען א וואך פאר די חתונה און מיין שכן קלאפט אריין אין איר, ער ברענגט די סומע פון צען טויזנט דאלער! איך בין געווען איבערראשט צווען וואס עס גייט דא פאר, איך האב נישט

מפצים אמונה ורואים ישועות

איך בין אריבער א שווערע צייט. איך האב געליטן אויף א געוויסע גענוטהייט קאמפליקאציע. איך האב גענומען דערפאר מעדיצין אבער עס האט נישט געברענגט די ריכטיגע רעזולטאטן. זעענדיג ווי עס גייט האב איך געטראכט צו מיר, איך דארף דאך חיזוק פאר מיין קערפער, עס איז דא איין וואס דארפן זעהלישע חיזוק. איך נעם זיך אונטער א יאר צייט צו געבן יעדע חודש א תרומה פאר די גליונות עס זאל מיר זיין לרפואה. איך האב אויך געטון און ברוך השם אז עס איז דא דראסטישער שינוי לטובה. די דאקטוירים זאגן אז עס וועט אריבערגיין זייער שנעל.

מפצים אמונה ומחיים נפשות

איך בין א בחור. איך בין שוין היינט אלט 24 יאר. איך בין איינער אליין, א געבליבענער פון א ביתה, פון א משפחה, פון א ישיבה. אפילו מיין יונגערע שוועסטער האט שוין חתונה געהאט, אבער איך האלט זיך שטארק. מען פרעגט מיר, וויאזוי ביסטו אויך שטארק? און די תשובה איז אז טאג טעגליך הער איך אויס איינער האמליע. עס גייט נישט דורך א טאג און כ'הער עס נישט אויס. עס איז געווען א שטיק צייט וואס איך האב עס נישט אויסגעהערט און איך בין כמעט אריינגעפאלן אין יאוש. איך האב נישט קיין ווערטער נעק צו באדאנקען. וואס איר טוט איך א מוראדיגע זאך. גייט אן ווייטער.

א נסיעה - נישט אויפ'ן חשבון פון כולל

עס רעדט דא א איד פון ירושלים. פאר לאנגע יארן בין איך זוכה צו לערנען אין די מירער ישיבה און דאס איז מיין חיות. פאר פרנסה האב איך די כולל געלט און נאך הכנסה'ס און צווישן זיי איז אויך דא א הכנסה פון א דירה וואס איך פארדינג אין די שטאט באר שבע.

מיט עטליכע יאר צוריק האב איך געשריבן קאנטראקט מיט איינער וואס דינגט די דירה און פון דאן אן זיצט ער אין די דירה. מיט א שטיק צייט צוריק האט מיר דער שוכר געלאזט וויסן אז ער מוז פארלאזן די דירה, אז איך זאל זיך זוכן א נייער שוכר וואס זאל דינגען די דירה. מיין געהאלט איז געבויט אויף די דירה געלט און יעצט וועל איך בלייבן אן די איינקופט. עס איז געווען פאר מיר א שטיקל לאך. פון ירושלים קיין באר שבע איז א מהלך און זוכנדיג וויאזוי צושפארן צייט, האב איך אריינגעקלינגען א לאקאלע מעקלער פרעגנדיג צי ער קען מיר ערלעדיגן אז איינער זאל דינגען די דירה.

דער מעקלער האט אנגעהויבן זיין ארבעט. ער האט ארומגעזוכט א שוכר און עס איז דווקא געווען קליענטן אבער עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז דער וואס האט פארלאזט די דירה, האט עס פארלאזט אין א שוואכן צושטאנד און ווער עס קומט זען די דירה, זאגט גלייך אז ער וויל נישט די דירה.

נאך עטליכע דורכפעלער קלינגט מיר דער מעקלער אן און זאגט מיר, אז די דירה איז אין א שוואכע צושטאנד, אז איך וויל אז מען זאל עס דינגען זאל איך עס שטעלן אויפ'ן פלאץ און נאך דעם וועט ער באנייען זיין ארבעט.

אבער אז איך זאל אראפארן קיין באר שבע און רייניגן די דירה איז א לאנגע מעשה, עס איז אויפ'ן חשבון פון א גאנצער טאג אין כולל, איך האב באשלאסן אז עס גייט נישט, אויפ'ן חשבון פון א טאג כולל וועל איך נישט טון אזא זאך.

איך האב געווארט ביז בין הזמנים, אין די אב וואכן בין איך אהין געפארן. איידער איך האב זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג האב איך מתפלל געווען צו הקב"ה אז איך זאל שנעלערהייט טרעפן א שוכר. איך האב אויך געבעטן אז אזוי ווי די געגענט איז נישט אזא ריינע און אפגעהיטענע געגענט, זאל איך זיך שנעל צוטרעפן א גוטער קאנדידאט.

אנקומענדיג אין די דירה האב איך געזען אז עס טאקע זייער נאכגעלאזן. איך האב אנגעהויבן מאכן סדר און שטעלן אלעס אויפ'ן פלאץ, איך האב ארומגעוואשן די דירה מיט א גוטער שמעק, אז עס זאל זיין גרייט פאר געסט.

נאך זייענדיג אין די דירה האב איך באקומען א קאלל פון איינער אז ער וויל קומען זען די דירה, איך האב אים געזאגט אז יעצט איז א גוטער צייט, איך בין יעצט אין די דירה.

א שעה דערויף איז זי געקומען צוגיין און גלייך גענומען די דירה. זי האט געשריבן א קאנטראקט אויף צוויי יאר און געאפפערט צו צאלן מער ווי די פריערדיגע האט געצאלט.

זי האט אויך - פון איר אייגן געלט - זיך אנגעטראגן צו רענאוויירן די גארטן און לייגן דארט שיינע גראז.

למעשה, א יאר דערויף האט זי געמוזט פארלאזן די דירה, אבער אזוי ווי זי האט געהאט א קאנטראקט אויף א יאר, האט זי געשאפט א צווייטער.

איך האב געזען אויף טריט און אויף שריט וויאזוי אויב מען פירט זיך ריכטיג, אן קיין שום שפילעריי, פירט זיך עס פון הימל לטובה און מען פארדינט נאר פון דעם.

געגלייבט אז ער מיינט עס ערנסט. עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז מיר האבן געמיינט אז מיר געבן פאר יענעם אבער דערווייל האט יענער געגעבן פאר אונז.

אויך פון א שטילע קינד - געדענקט הקב"ה

פאר מיין ארבעט דין איך אלץ משגיח אין א חדר. די ארבעט איז ארומצוגיין צווישן די כיתה'ס און זיך אומקוקן אויף די קינדער און זען צי אלעס קלאפט.

איך וועל עס טון דורכאויס די טאג און אויך ביי לאנטש, ווען די קינדער זענען מער פריי.

אין ראם פון די ארבעט וועל איך אויך צומאל כאפן א שמועס מיט די קינדער און הערן וויאזוי עס גייט צו ביי זיי פארשידענע זאכן.

עס איז געווען תענית אסתר. איך בין געווען אויף מיין פאזיציע אבער האלטנדיג א טאג נאך דעם וואס א טאג פריער איז געווען די מסיבה פון פורים און די צולאזנקייט ביי די קינדער איז ארויס פון די ראמען, האב איך זיך געוואלט נאכגיין וואס עס איז געווען און וואס האט עס צוגעברענגט.

זוכנדיג נאך א קינד וועמען איך קען אויספרעגן איז מיר איינגעפאלן איינער פון די קינדער מיט'ן נאמען שמואליק.

דער שמואליק איז א זיס קינד, א וואוילער קינד, ער טשעפעט נישט קיין פליג, איך בין געווען זיכער אז ער איז ריין פון יעדן שולד, אבער איך האב געטראכט אז ער קען זיין פאר מיר א גוטער קוואל פון אינפארמאציע, איך וועל אים קענען אויספרעגן.

איך האב אים געלאזט רופן. א דערשראקענער איז ער געקומען צוגיין, ער האט געמיינט אז מען פארדעכטיגט אים אויף עפעס.

זוכנדיג אים צו בארואיגן, ער זאל נישט אזוי מורא האבן, בין איך אריין מיט אים אין א שמועס. מיר האבן גערעדט און זעענדיג אז ער האט נייע גלעזער האב איך עס באגרייט.

אזוי רעדנדיג באמערק איך ווי אויף זיין קאפ האלט ער א פאפיר. וואס איז דאס? פרעג איך אים און ער דערציילט מיר אז פריער האט ער געטראסקעט פון א בענקל און געכאפט א גוטער זעץ אין קאפ, עס איז גערינען בלוט.

איך האב געבעטן צו זען די שניט. עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז דער שניט איז זייער טיף, איך האב זיך דערשראקן און געקלינגען צו זיין מאמע אז מען זאל אים קומען נעמען. זיין מאמע איז תיכף געקומען און מען האט אים געטראגן צו א דאקטאר.

עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז עס איז א שטארקער און א טיפער שניט און אז עס איז בעסער אז מען האט עס גלייך באמערקט.

א טאג דערויף האב איך געקלינגען צו זיין טאטע און ער האט טאקע באשטעטיגט אז עס איז טאקע געווען קריטיש צו באהאנדלען גלייך. איך האב געזען אין די געשעעניש א געוואלדיגע סיעתא דשמאי, דאס קינד איז א שטילער קינד, ער וואלט ווען געקענט בלייבן אזוי א לאנגע צייט, אבער הקב"ה האט נישט פארגעסן פון אים און געפירט אז איך זאל אים ארויסרופן, אזוי ארום איז ער געווארן באהאנדלט.

נעם דו אויך א חלק אין די באוועגונג אויסצושפרייטן אמונה איבער די וועלט

און זיי זוכה צו די הייליגע הבטחה פון זוה"ק
צו האבן קינדער און קינדס קינדער יראים ושלמים
חף יעצט אריין: 02.6313.742 אדער אין ליון פון השגחה פרטית 02.30.11.300 | דריקט 6

בעמדות נדרים פלוס	משלוח בדואר	העברה לבנק לאומי
ע"ש השגחה פרטית	ת.ד. 5475 ירושלים	57390056

טייערע ליענער

אויב ווילט איר מזכה זיין די מתפללים אין אייער בית המדרש אדער פארטיילן די רייכע גליון אין אייער געגענט

פארבינדט זיך מיט אונז
אויפ'ן נומער - 9722-6-313-742

לעת עתה ווערט אונזער גליון דאחי נאר פארשפרייט אין די מעיל'ס אדער אין די געדרוקטע קובצים פון די גליונות.

מיר האפן זייער שטארק אז בקרוב וועלן מיר קענען דרוקן עקסטער אונזער גליון אבער אויף דערווייל שטעלן מיר צו די מעגליכקייט איר זאלט עס קענען דרוקן פאר א מינימאלישע פרייז.

קלינג אריין ספיר דעם טעם.

צענדליגע טויזנטע
אידן פון די גאנצע
וועלט

לעבן א בעסערע און
געשמאקערע לעבן
אדאנק די השגחה
פרטית ליניע

זיי דו אויך פון די
גליקליכע - מאך
דעם טעלעפאן
קאלל

און הייב אן לעבן
א רואיגערע און
בא'טעמ'טע לעבן פול
מיט מנוחת הנפש און
ישוב הדעת

פון ארץ ישראל
300-11-30-972+ ,

פון ארה"ב
140-130-86-151 ,

פון אנגליה
489-3900-330-0 ,

פון בלגיה
28-844-380-0 ,

פון ארגנטינה
31-840-398 ,

פון דרום אפריקה
21-521-18-8755 ,

פון אוקראינה
380-947-100-633

לשונם הזה השגחה פרטית בספרים הקדושים

אמונה איז די שורש פון די גאנצע תורה

ולא נגאלו אלא בשביל האמונה, שזהו שורש כולל כל התורה כולה, כמו שאמרו (מכות כד א) "בא חבוק העמידו על

אחת צדיק באמונתו יחיה", שעל ידי זה לבד הוא דבוק בחי העולמים ויחיה חיי עד, אפילו שקוע במקום שקוע, דאמונתך בלילות כתיב, גם כשהוא בתכלית החושך ושיקוע דעולם הזה הדומה ללילה, שמחשיך ומעלים כל האורות, על ידי ההתחזקות באמונה זוכה להיות ה' אור לו. ועל זה אמרו "ועמך כולם צדיקים", וישראל מאמינים בני מאמינים ועל ידי כך יוכלו לבוא לכל מדריגות היותר גדולות שאפשר לאדם לבוא, כי זהו השער לה' אשר צדיקים יבואו בו גוי צדיק שומר אמונים, תרעא לעאלע גו מהימנותא, כי אמונים נוצר ה' ועיניו בנאמני ארץ, וגם גאולה העתידה רק על ידי האמונה. (פרי צדיק, קדושת השבת, פרק ז')

א שוואכע אמונה איז מעכ די גאולה

הזכות הרביעי שנגאלו אבותינו היה שהיו תולין בטחונם בהקב"ה, ועכשיו אני רואה בעונותינו הרבים שאחד מן האלף הוא תולה בטחונם בהקב"ה, כי רוב העולם תולין בטחונם בממון ובבני אדם שאין לו תשועה,

וזה הגרם שרואין את העניים שהמה בתכלית השפלות, ועשירים נוטלים שררה לעצמן, והעני הוא כקוף בעיניו. ועל ידי זה אין אדם שם בטחונם בהקב"ה, כי אם כת החנופה

היא גוברת שתולין בטחונם בעשירים, ומכל שכן שאין מזכירין חורבן בית המקדש וגלות המר ואריכות הגלות ואין שם על לב להתפלל על זה. ואילו היה שם בטחונם על הקב"ה, היה תמיד לנגד עיניו להתאבל על חורבנו של בית המקדש ועל אריכות הגלות. על כן צריך האדם להשיג בדעתו שלא לעכב הגאולה, ולתלות בטחונם בהקב"ה.

(קב הישר פרק פב)

חרך אמונה גייט מען אריין אין די רשות פון הקב"ה

כבר אמרנו כי האמונה הוא הדביקות בו יתברך מכל וכל, כאשר הוא מאמין בו יתברך בכל לבבו ובכל נפשו כי זהו ענין האמונה. ולכך אמר במכילתא **ההגליות מתכנסות בזכות האמונה**, כי זהו ענין האמונה, שהוא יוצא מרשות עצמו ולהיות אל הש"י להתדבק בו, ולכן הגליות אשר הם נפרדים ועל הש"י מתכנסות אל הש"י בזכות האמונה להיות דבקים בו מצד האמונה. וזה עצמו ששורה עליו רוח הקודש בשמחה, כאשר הוא דבק בו יתברך שורה עליו רוח הקודש, ולכך כאשר ישראל מאמינים בו יתברך בבטחון גמור אז הגליות מתכנסות אל הש"י.

(מהר"ל, נצח ישראל פרק כ"ט)

נאר מיט די כח האמונה איז מען ארויס פון מצרים

כל המקביל עליו מצווה אחת באמנה, כדאי הוא שתשרה עליו רוח הקודש, שכן מצונו באבותינו, שבשכר אמנה שהאמינו אבותינו בה, זכו ושרתה עליהם רוח הקודש, ואמרו שירה. שנאמר: "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". ונאמר: "אז ישיר משה ובני ישראל". וכן את מוצא, שלא ירש אברהם אבינו העולם הזה והעולם הבא, אלא בזכות אמנה שהאמין בה, שנאמר: "והאמן בה' ויחשבה לו צדקה". וכן את מוצא, שלא נגאלו ישראל ממצרים אלא בשכר האמנה, שנאמר: "ויאמן העם". וכן הוא אומר: "אמונים נצר ה'", מזכירין אמונת אבות. ואמרו: "וידי משה כבדים, ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה, ואהרון וחור תמכו בידי, מזה אחד ומזה אחד, ויהי ידיו אמונה, עד בא השמש". ואומר: "זה השער לה', צדיקים יבאו בו". **בבעלי אמנה מהו אומר?** "פתחו שערים ויבא גוי צדיק, שמר אמינים. השער הזה, כל בעלי אמונה נכנסין בו. וכן הוא אומר: "טוב להדות לה' ולזמר לשמך עליון. להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות. עלי עשור ועלי נבל עלי היגיון בכינור. כי שמחתני ה' בפעלך במעשי ירך ארני". **מי גרם לנו לבא לידי שמחה זו? שכר אמנה שהאמינו אבותינו בעולם הזה, שכולו לילה, לפיכך זכינו לעולם הבא שכולו בוקר.** לכך נאמר: "להגיד בבוקר חסדך, ואמונתך בלילות". וכן יהושפט אומר לעם: "האמינו בה' אלוהיכם, ותאמנו! האמינו בבניאוי והצליחו!" וכתבי: "עיניך הולא לאמונה" וכתבי: "וצדיק באמונתו יחיה". **הגליות מתכנסות אלא בשכר אמנה**, שנאמר: "איתי מלבנון כלה, איתי מלבנון, תבוא! תשורי מראש אמנה, מראש שניר וחרמון, ממענות אריות, מהררי נמרים". וכתבי: "וארשתין לי לעולם, וארשתין לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים. ואירשתין לי באמונה, וידעת את ה'", **הא, גדולה אמנה לפני הקב"ה, שבשכר אמונה שרתה עליהם רוח הקודש, ואמרו שירה**, שנאמר: "ויאמינו בה' ובמשה עבדו. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה'". וכן הוא אומר: "ויאמינו דבריו ישירו תהילתו".

(מכילתא, בשלות, פרק טו)

א נקודה פון דער וואונדערליכער שיעור פון הרה"צ ר' יהודה מאנדעל שליט"א פון לעיקוואד דער הייליגער ליל הסדר - נאכט פון חירות און שמחה

דאס איז גורם די השראת השכינה. מען זאל נישט זאגן די הגדה אויף יוצא צו זיין נאר עס זאגן מיט א ברען, עס מיטלעבן, די הארץ זאל זיין פול מיט הכנעה, מיט שמחה, מיט הכרת הטוב סיי פאר הקב"ה און סיי פאר די בני המשפחה.

אין תהלים [פרק עח] זאגט דער מזמור וישימו באלקים כסלם ולא ישכחו מעללי קל ומצותיו ינצרו. די מפרשים אויפן ארט געבן צו פארשטיין אז כסלם מיינט 'מבטחם'. דער פסוק זאגט פארין איד אז אויב מען וויל אנקומען צו זיין 'מובטח' אין הקב"ה איז עס דורך וואס עס שטייט ווייטער 'ולא ישכחו מעללי קל' אז מען געדענקט די חסדים וואס הקב"ה האט אייביג געטון מיט איד, ווייל אז מען געדענקט וואס ער האט שוין געטון, פארלאזט מען זיך אויף אים.

די הכרה גייט אריין אין די ביינער אין דעם הייליגן נאכט. מען דערמאנט זיך וואס הקב"ה האט געטון מיט אונז אלעמאל און ווי אזוי ער זאגט זיך פאר אונז אייביג און דאס שטארקט אונז אז אויך היינט וועט ער אונז שטארקן און באגלייטן, ווייל מיר זענען אין זיינע גוטע הענט. דאס מאכט א איד א בן חורין. ער ווערט א פרייער מענטש, ער גלייבט אז אלעס איז פון אויבן און עס איז נישט דא אויף וואס צו זיין באזארגט קיינמאל, ווייל ער איז אייביג מיט אונז, אזוי ווי ער איז געווען דעמאלט.

א פינטעלע ליכטיגקייט אויסצויגן פון שיעורי המשפיעים אין האטליין

זייער שטארקע ווערטער טרעפן מיר אין זוה"ק איבער דעם גרויסן און לעכטיגן נאכט פון פסח.

דער זוה"ק זאגט (שמות מ:): אז ווען א איד דערציילט יציאת מצרים און ביים דערציילן איז ער בשמחה און ער פריידט זיך אויף די ניסים איז ער מוזמן זיך צו פרייען מיט הקב"ה בעולם הבא.

אין דעם זעלבן שטיקל איז ער מאריך אז ווען א איד דערציילט די סיפור יציאת מצרים זאמלט הקב"ה איין די פמליא של מעלה און זאגט זיי גייט'ס און הערט'ס ויאזוי מיינע קינדער זענען מיר משבח און ווי אזוי זיי פרייען זיך מיט מיינ שמחה.

נאך ווערט דארט געברענגט אז דורך די סיפור פון יציאת מצרים זענען אויך די מלאכים מודה פון השי"ת אויף די ניסים און עס איז ליגט אויף יעדן איד חובה צו לויבן הקב"ה און צו דערציילן די ניסים וואס הקב"ה האט געמאכט מיט אים.

אין אזא נאכט וויל יעדער איד שפירן א התרוממות, א קירבה צום בורא כל עולמים, ער וויל שפירן די השראת השכינה. די בעסטע וועג אנצוקומען צו דעם איז דורך אהבת ה' צוזאמען מיט אהבת ישראל. אין אזא נאכט זאל מען מכבד זיין יעדן איד און בעיקר די בני בית. מען זאל זיך היטן פון קפידות, פון כעס, נאר מען זאל טון די פארקערטע. מען זאל זיין בשמחה, מתוך הכנעה, ווייל